ULTIMUL MODEL

SORIN ŞTEFĂNESCU

— Pusii...

— Da, dragule... miorlăi „Pusi”, răsucindu-se uşor în întuneric.

— Hai Pusilică, hai scoală-te...

— Mmmm...

— Hai, lasă nazurile...

— Mmmm...

Mel cobori din pat. Aruncă o privire distrată pantofului din piciorul drept. Prin botul ferfeniţit, degetul mare iese afară, precum capul chel al unui vierme ce încearcă să se strecoare dintr-o scorbură.

Exact în clipa cînd se opri apăru locomotiva. Gigantică, neagră, cu alămuri strălucind prin norii de aburi şi fum împrăştiaţi în jur la fiecare pufăitură de animal apocaliptic.

Se holbează uluit la ochiul ciclopic al farului care-l orbeşte. A rămas nemişcat cu degetul arătător îndreptat spre cer. Apoi, ceva îi spune că dacă nu se fereşte şi continuă să se mire, în următoarele secunde va fi cu certitudine strivit. Drept urmare, face stînga-mprejur, şi-o rupe la fugă. Saltă cu disperare din traversă în traversă (de unde dracu’ a mai apărut şina asta?!) incapabil să treacă dincolo de marginea terasamentului. Simte că se sufocă. Faţa i s-a umezit. Limba îi atîrnă bălăbănindu-se în ritmul ţopăiturilor deznădăjduite, încurcîndu-i-se între picioare. Pe neaşteptate, un zgomot asurzitor de fiare strivite, răsucite, îngrămădite, izbucneşte în urma sa.

Se uită peste umăr.

Se opreşte.

Inima se încrîncenează.

Acolo, încălecată de monstrul negru care pufăie plin de satisfacţie, MAŞINA se transforma treptat şi inexorabil într-un maldăr inform de table, sîrme şi cauciuc. Din mijlocul lui, sunetul tînguitor al claxonului se scurge sacadat, cînd hîrîit, cînd ascuţit, strigăt disperat de fiinţă în agonie.

Mel priveşte buimac, perplex şi neputincios. De ce? De ce?! Cincizeci de mii!... Cincizeci de mii! Se duc pe Apa Sîmbetei! Maşina! MAŞINA LUI! De ce?! DE CE?!

Ochii. Se deschid larg. Ceva alb... Alb... Claxonul!... C l a x o n u l!...

Mel s-a trezit. Este leoarcă de sudoare. Cu un braţ şovăitor caută deşteptătorul. O lovitură şi zbîrnîitul încetează ca retezat cu ghilotina.

Oftează.

Mel oftează în fiecare dimineaţă din clipa în care se trezeşte şi pînă cînd se urcă în maşină, în MAŞINA SA. Asta este situaţia acum, de cînd are maşină, pentru că oftatul a început pe cînd era mic, mic de tot. Mai întîi (presupune Mel) pentru că mă-sa nu-l lăsa să sugă atît cît voia. A trecut la etapa următoare a oftatului cînd, vînăt pînă în albul ochilor, cu toate urletele scoase, nu era chip să obţină jucăria dorită. Apoi, a început să meargă la şcoală. Faptul că trebuia să înveţe nu-l deranja prea mult. În schimb, perspectiva şuturilor şi ghionţilor primiţi de la colegii mai solizi îi amăra zilele. Astfel încît a continuat să ofteze. Oricînd şi oriunde s-ar fi aflat era inevitabil cel mai pricăjit şi mai neînsemnat dintre băieţi. Cu timpul însă, analizîndu-se atent, a observat o schimbare: ofta parcă altfel. A realizat şi de ce: fetele îl cam ocoleau, iar atunci cînd nu se întîmpla acest lucru nu era în stare decît să privească în pămînt şi să... ofteze. Tot mai îngrijorat a apelat la serviciile unui medic (anii trecuseră şi-şi putea permite medicul său personal). Dar oftatul n-a dispărut, în schimb, din cînd în cînd, a început să sughită. În general, după a treia pastilă, adică seara. A renunţat la tratament şi, la recomandarea unui prieten, s-a supus toanelor altui specialist. Acesta l-a ciocănit, l-a pus sa numere, să alerge, să sară coarda, să scoată limba, să se joace cu cercul şi cu mingea (era o minge cu tot felul de buline colorate de te lua ameţeala cînd o priveai rostogolindu-se) să mîzgălească cu carioca pe nişte foi albe ce erau adunate într-un dosar, apoi i-a arătat nişte mîzgălituri, făcute de altcineva, întrebîndu-l ce reprezintă şi, într-un tîrziu, cînd a simţit că i se urcă sîngele la cap de efort şi concentrare îndelungată, individul în halat alb şi ochelari cu două funduri de sifon în loc de lentile, l-a privit fix şi i-a zis aşa, dintr-o dată, că are o stare depresiv maladivă dublată de un accentuat complex cronic de inferioritate, ce a debutat încă din primele secunde de după naştere. În concluzie este cert că suferă niţel cu nervii, nu că ar avea prea mulţi, nu, doamne fereşte, ci din contră, iar ăia care sînt, sînt cam moi. Ar trebui să ia viaţa în piept, cu curaj, să lupte cu ea şi, la fiecare victorie, dacă va avea norocul de aşa ceva, să tragă un urlet ca Tarzan şi să-şi lovească cu pumnii coastele subţiri şi pieptul scobit! Numai aşa se va întări! Trebuie să facă fapte mari, să apară în ziare, la radio, la televizor, să stîrnească invidia cunoscuţilor, necunoscuţilor şi mai ales a prietenilor, să-şi facă duşmani, să-l adore femeile, să-l urască bărbaţii şi să leşine fetele în timpul apariţiilor sale publi-

ce. Are maşină? Nu, n-are. Atunci să-şi cumpere! Ar fi un început! Da, dar... Jos ochelarii, să-şi pună lentile de contact! Da, dar... Vă este teamă?! Păi, ştiţi, circulaţia de astăzi... Nu-i nimic! Aşa se căleşte curajul! O maşină puternică, viteză maximă oricît de îngustă şi aglomerată ar fi şoseaua! Ştiţi, eu... Trebuie să fie de ultimul tip, eventual sport, şi o vopsea metalizată, un roşu, un roşu metalizat! Păi, îmi arunc toate diplomele pe foc şi mă apuc de cerşit dacă nu veţi fi asaltat, sufocat de cele mai frumoase femei! Sufocat?! Eh, ziceam aşa, ca să fiu mai sugestiv. Dar să ştiţi, o maşină este cel mai bun început al tratamentului. Şi neapărat ultimul tip, dacă se poate chiar o comandă specială. Sa vedeţi atunci invidii, ură, adulaţie, ehei... Dar ştiţi, profesiunea mea... eu sînt funcţionar şi, şi financiar, nu prea... Cu atît mai mult! Trebuie să vă căliţi, să vă aruncaţi în braţele aventurii, să vă îmbătaţi cu frisoanele riscului! Aveţi ceva economii, nu? Eh, nu prea... Dar vreo proprietate, ceva, ceva de valoare? Da, casa, casa lăsată de părinţi... Perfect, perfect! Sîntem salvaţi! Ipotecaţi, ipotecaţi totul! Cunosc eu pe cineva şi vă veţi alege cu cel mai grozav automobil! Un prototip, o comandă specială, numărul Unu din toate numerele UNU!... Uf, da' bine, cum o să aleg eu, uf, cum pot să aleg eu aşa ceva? Nu-i nimic, lăsaţi, ne vom descurca! Împreună vom face minuni domnul meu, minuni vă asigur! Veţi fi vin-de-cat! Vindecat!

Mel aruncă o căutătură mîngîietoare caroseriei sclipitoare aşezată frumos, în faţa casei. Stă în prag cu uşa larg deschisă, picioarele uşor depărtate şi mîinile vîrîte dezinvolt în buzunarele pantalonilor. Prin lentilele speciale de contact, care dau o culoare de un azuriu profund ochilor săi altădată spălăciţi şi miopi, privirea este strălucitoare. O dantură perfectă, un şirag de perle (cei drept false) sclipeşte de sub mustaţa neagră aranjată „a la mafioţi". Obrazul arămiu („Rază de soare" bronzează rapid, eficace şi mai ales, ieftin!) bine ras, respira prin toţi porii aerul proaspăt poluat al dimineţii. Cu vîrful pantofului drept, perfect lustruit, răsfiră cele cîteva plicuri lăsate de poştaş sub uşă. Mda, nimic interesant. Ah, nu, ceva de la M.G.M.

Se apleacă. Prinde cu doua degete dreptunghiul alb şi subţire. O s-o citească pe drum sau la birou...

Cu paşi elastici se apropie de automobilul care îl aşteaptă strălucitor şi parcă nervos, ca un animal tînăr şi puternic gata să înghită kilometri şi orice altceva îi va ieşi în cale.

Într-adevăr, se simte un alt om! Este înglodat în datorii, dar cine nu este în ziua de astăzi înglodat în datorii?! Este vizitat în fiecare lună de un individ cu mutră dubioasă şi căruia dacă nu-i pune în palma ca o cazma

plicul cu rata scadentă îi va scoate, pentru început ca avertisment bine-înţeles, un ochi, îi va smulge o ureche sau îi va reteza un deget. Dar cine este scutit astăzi de serviciile unor astfel de cetăţeni onorabili?!

Totuşi, ce mai contează toate acestea cînd este posesorul, fericitul proprietar al unui automobil, comandă specială, în valoare de nu mai puţin de cincizeci de miare!? Trei sute de cai, trei sute la oră, trei sute kilograme greutate, trei locuri pe bancheta din faţă. Trăiască numărul trei!

Mel demarează încet. Este relaxat. Fotoliul îi cuprinde trupul într-o îmbrăţişare caldă şi plină de afecţiune.

Dar consumul! Consumul este nemaipomenit! Maşina asta este epocală! Revoluţionară!

Strînge încetişor volanul. Simte contactul fotoliului, moale, elastic, plăcut şi, pentru o clipă, gîndul se îndreaptă spre atingerea delicată a pielii unei tinere femei.

Nimic! Zero! Nici măcar n-are rezervor!

Privirea îi alunecă pe tabloul de bord, apoi coboară şi se opreşte asupra plicului M.G.M. aflat în nişă.

Treizeci de mii de kilometri!... Şi n-a pus nici măcar o picătură de benzină! De fapt nici n-ar avea unde s-o toarne! Motor are, asta-i sigur, deşi capota este sigilată şi i s-a atras atenţia că numai cei de la M.G.M. au voie să umble acolo. Are şi ţevi de eşapament. Două. Strălucitoare şi uşor înclinate în sus, ca la maşinile de curse. Dar de cînd conduce n-a observat să fi ieşit prin ele nici cea mai uşoară adiere. De la un timp nutreşte bănuiala că ar fi vorba de ceva electric, multe chestii fiind montate numai aşa, de formă. Oricum, pînă acum n-a cheltuit nici măcar un cent pe combustibil!

O căldură, îi sesizează inconştient prezenţa absorbit încă de operaţia desfacerii dreptunghiului cu antetul M.G.M. Brusc, realizează că nu-şi mai poate ridica mîinile. În aceeaşi clipă căldura s-a transformat în fierbinţeală, cuprinzîndu-i spatele. Reflex, piciorul apasă frîna.

Maşina s-a oprit, dar Mel tot nu se poate degaja. Observă îngrozit excrescenţele tentaculare înflorite, nu ştie cînd şi cum, din buzele fotoliului, încolăcite peste braţe, fixîndu-l parcă irevocabil în cupa ce-i arde acum pielea. Tetiera, dintr-o dată moale, lipicioasă, se prelinge pe creştet ca o meduză.

Colţi?!... Colţi!!... Mulţi, ascuţiţi, puternici... Din spătar, din tetieră, din...

Asta-i a treia zi. E clar, n-a clintit-o nimeni... Dacă n-o plimbă i se duce

dracului reputaţia!...

Degetele scurte, plinuţe ca nişte cîrnăciori, dar versate şi sensibilizate de prelucrarea a sute de încuietori, freamătă nerăbdătoare.

E trăznet! Mălăieţu' care a plantat-o aici nu duce lipsă de poame... Nu-l plîng eu! Are de un' să-şi tragă alta!...

Faţa rotundă, mîncată de vărsat, devine mai roşie decît de obicei. Fără să clintească nici măcar un milimetru capul ţuguiat şi neted ca un bolovan, roteşte neliniştit ochii bulbucaţi iscodind în toate direcţiile.

Nici cotîrlele nu trec p'aci...

Cu stînga în buzunarul pantalonilor ce flutură în jurul picioarelor conice, apendice nesemnificative ale şezutului elefantin, se angajează în traversarea carosabilului, astfel încît să treacă chiar pe lîngă maşină.

Trei zile cu cheile în contact! Dacă şi uşa-i deschisă, a mea eşti!...

Păşeşte dezinvolt. Degetele mîinii drepte mîngîie uşor caroseria rece. Apoi, luînd-o înaintea trupului, se opresc pe clanţă. Apasă. Un declic. În secunda următoare, omul este pe scaunul şoferului şi portiera din nou închisă.

Încet, automobilul o ia din loc, depărtîndu-se lin, o pată sîngerie ce alunecă pe strada pustie torcînd moale şi liniştitor.

Mă pupă Tinichea! Un machiaj cum ştie el şi douăşpatru de ore e şi măritată în alt stat! Iar din zestre ciugulim şi noi ceva grăunţe...

Se afundă relaxat în cupa ce-l îmbrăţişează cald şi tandru.

E trăznet! În definitiv, după ce-o aranjează, poate mi-o lasă şi mie puţin... Ce dracu'! Să am şi eu o bucurie, că d'aia mă spetesc!...

Prin ţevile de eşapament strălucitoare şi orientate în sus ca la maşinile de curse, doi bulgări de materie întunecată se rostogolesc afară aplatizîndu-se pe asfalt cu un plescăit umed. Împrăştie un miros greu dar nimeni nu este prin apropiere pentru a-l simţi.